

[Finansministeren.]

aldeles ikke rigtigt. De Ord, der staar i Bemærkningerne til § 3, adskiller sig ikke saa meget fra det, som den højtærede Handelsminister for et Aars Tid siden ved Behandlingen af Forslaget om Oprettelse af en Krisefond udtalte i et Svar til det ærede Medlem Hr. Hasle — det staar paa Sp. 3670 i Folketingets Forhandlinger for 1932—33, og med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne oplæse et Par Linier:

„Det er klart, at man ikke kan sige til de paagældende Institutioner, at de skal nedsætte Renten af denne eller hin Art af Udlaan paa denne eller hin Maade. Dersom en Institution ved denne Lovs Bestemmelser faar Indlaansrenten nedsat saaledes, at den har en mindre Udgift paa et Beløb af 100 000 Kr., som jeg tror, det ærede Medlem selv nævnte, ja saa maa den selvfølgelig fordele Nedsættelsen paa Udlaansrenten med mindst det samme Beløb. Paa anden Maade ladet det sig, saa vidt jeg kan skønne, ikke gøre at foreslaa Bestemmelser om Udlaansrentens Formindskelse.“

Og Handelsministeren har gentagne Gange sagt, at Banker og Sparekasser maa fordele denne Rentelettelse paa en saadan Maade, at man kommer de vanskeligst stillede til Hjælp. At der i Bemærkningerne her skulde ligge en Henstilling til Banker og Sparekasser om at misbruge Rentesaenkningssloven, maa jeg bestemt protestere imod.

Det ærede Medlem Hr. Krag fandt Bestemmelsen i § 5 om Nedsættelse af et Udvalg uheldig og mente, at man kunde overlade det Arbejde, som er tiltænkt dette Udvalg, til Amdsudvalgene. Jeg tror, det er paakrævet, at man faar mere Fasthed i Administrationen af disse Forhold i Sønderjylland. Jeg tror ikke, det ordnes ved at overlade denne Sag til Amdsudvalgene. Uden at jeg i mindste Maade vil forklejne de Udvalg og de Faktorer, der har administreret de gældende Love, tror jeg, at alle maa være interesserede i, at det ikke bliver ved at gaa uden et Samarbejde af den Karakter, som man forudsætter vil finde Sted ved Gennemførelsen af de nævnte Bestemmelser.

Det ærede Medlem Hr. Krag var noget betænkelig ved Bestemmelsen i § 5, 4de Stykke, hvorefter der kan gives Henstand med Ydelser af de i § 1 nævnte Laan for Aarene 1931, 1932 og 1933, og sagde, at det vilde meget let kunne medføre Krav af lignende Karakter fra det øvrige Land. Jeg indrømmer, at jo mere man udvider det

Forslag, som her foreligger, med des større Ret vil man fra det øvrige Land kunne komme og kræve lignende Foranstaltninger gennemført, og derfor henstiller jeg til de ærede Partier, at de er varsomme i deres Krav om at gaa videre end her foreslaaet. Jeg sagde i min Forelæggelsestale, at de særlige Forhold i Sønderjylland kan berettigede til Særforanstaltninger, og derfor fremkommer dette Forslag, men jeg har ogsaa føjet til, at hvis man skærper Fordringerne her, vil man utvivlsomt — og deri er jeg altsaa enig med det ærede Medlem Hr. Krag — fra det øvrige Land komme og fremsætte lignende Krav. Derfor kan der maaske være Tale om, at man skal lade denne Bestemmelse i § 5 udgaa, og det er jeg villig til at forhandle med det ærede Medlem om.

Det ærede Medlem talte saa om en Finansplan. Det er et tilbagevendende Krav baade fra Venstres og de Konservatives Side. Med visse Mellemlum kommer man og siger: Hvorfor faar vi ikke en Finansplan, ikke for Dagen og Vejen, men for et Stykke ud i Fremtiden? Ja, kan man sige, hvordan det kommer til at ligge ud i Fremtiden? Ingen kan sige det. Selv dette Forslag her er der jo ikke megen Udsigt til at faa gennemført i den Skikkelse, hvori det er forelagt. Saa vidt jeg forstaaer, vil hverken Venstre eller Det konservative Parti gaa med til det, hvis ikke det forbedres — efter deres Mening — ganske eftertrykkeligt, og saa bliver der jo Tale om ganske andre Beløb end dem, der her er nævnt.

Jeg forstod det ærede Medlem Hr. Krag saaledes, at han ikke var tilfreds med Bestemmelsen i § 3 om, at de, der havde Laan i Banker og Sparekasser, skulde have en Hjælp gennem denne Laanefond under Forudsætning af, at de paagældende Banker og Sparekasser ogsaa yder Hjælp; thi, sagde det ærede Medlem, Banker og Sparekasser i Sønderjylland er vist gennemgaaende stillet saaledes, at de ikke er i Stand til at bære en saadan Byrde, og saa vidt jeg forstod ham, var det ogsaa hans Mening — i alt Fald stillede da vist de Konservatives ærede Ordfører det Krav —, at de Laan, der er ydet af private, skulde drages med ind, og at Staten skulde yde Hjælp, saaledes at de paagældende kunde faa Rente-frihed i mindst det Aaremaal, der her er Tale om.

Hvis det skal ske, bliver der Tale om ganske andre Beløb; men saa siger jeg som det ærede Medlem Hr. Hans Hansen (Rørby), at hvis man gaar ind for det i Sønderjylland, vil det være umuligt at modsætte sig et